

szomorú helyzetét és züllesztését számos jelét ismerteti; testi satnyulás és erköcsi romlás útján vannak. Szükséges lenne városokban napközi otthonok létesítése, mindenik árvaszék mellé egy fizetési, igazán arra való »hadiárvák gyámja» kinevezése, főként iparosnak szánt fiúk részére nevelőintézetek létesítése, a meglevők kibővítése, a hadiárváknak családokban való elhelyezése és pedig azonnal. Felemlíti, hogy a kolozsvári Erdélyi Pártfogó Egyesület mily eredményesen dolgozik e téren s rámutat, hogy »a kath. papság, mentes lévén a családi gondoktól, a nemzetmentés e nagy munkájában fényesen kivethetné a részét». Az iskolákban már az oktatás legalsó fokán meg kellene kezdeni az egészségügyi ismeretek gyakorlatias tanítását, szigorúan kellene szabályozni a mozikat s kívánatos »a tanítóképzés oly irányú revíziója, hogy a népnevelők képzésének alapja a gyermek szeretetére és a hivatás szeretetére való buzdítás legyen». — E legutolsó kívánságra az a megjegyzésünk, hogy ebben a tekintetben nincs szükség revízióra, mert a szervezetnek célja és alapelve, sőt a vezetők kívánsága és minden, helyére érdemes tképző tanárnak a törekvése is éppen ez. Mindezeknek azonban folytonosan több-több sikert óhajtanunk helyes és szükséges.

Kereskedelmi Szakoktatás (1915/6) 7. sz. *Kovács S. János* a Magyar Pädag. Társ. szótárához fűződő s a nagyváradi felső keresk. isk. jan. 6-i értekezletén elmondott igazgatói beszédet közli. Főként a fegyelmezettségre és kötelességtudásra való nevelés szükségét hangoztatja. Szomorú a tény, de öröndetes, hogy bátran kimondja: »Ha baj volt elég a fegyelmezzéssel a háború előtt, százszorta több a háború kezdete óta» s keresi is az orvoslás útját. — Eféle nyilatkozatok (l. a M. P. iskolai szemléjéit is) leüthetnék azok lelkesedését, akik csupa öröndetes hatásokat vélnék az ifjúságban! Keserű csalódásokat okoz még ez az önelálás!

Magyar Középkiskola (1916) 1—2. sz.: *Tordai Ányos* részletes tanulmányban fejtegeti, hogy az iskola nem mentheti fel magát a kor szellemi áramlatainak ismertetésétől, tehát a magyar irodalom tanításában fel kell használni a háborús irodalom erre alkalmas termékeit; a nemzeti öntudat és faji büszkeség fokozása céljából a tanítás mai anyagának elmélyítése, új elrendezése és felfrissítése szükséges. *Sik Sándor* a cserkészet nevelő értékéről szól a bpesti kegyesr. főgimn. cserkészesapatával tett hároméves próba alapján. A jellemnevelés és önnnevelés új eszközének nézi s a mai középkisk. fogyatékos erköcsi nevelésében jó segítségnek. E cikkből is látszik, hogy ez az intézmény kellő, pedagógiai célzatú vezetéssel milyen üdvös hatású lehet. De nem szabad benne a keretet tartani a főnek; a kirándulás, táborozás nem öncél; a munka, az önnnevelés, a kötelességérzés stb., szóval a jellem gyakorlati nevelése az irányadó. (A cserkészet irányozsméiről l. M. P. 1915).

Magyar Tanítóképző (1916) 1., 2., 3. sz. A Tkép. Tanárok Orsz. Egyesülete tanácskozást folytatott a miniszterium felhívására arról: mivel kellene kiegészíteni a készülő normális tanmeneteket a háború hatása alatt. E tanácskozást *Lechnitzky Gy.* nagyobb előadása nyitotta meg (A világháború, a kultúrállam és a tanítóképzés). Azt fejtegette, hogy a